

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIÉS SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Num.º atrassats des 2.º tom.....	0'06 »
Id. Id. des 1.º tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s'Estrangè.....	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	5'00

SES SOGRES D'AVUY EN DIA.

I.

Estrañarán els qui 'm coneixen à fondo que jò m'ocupi de ses sògres, essent axí que no som tengut sa desgracia de tenirne may; y dich desgracia en lloch de ditxa, perque consider qu' es tení sògra es una de ses més gròsses calamitats de que mos podem veure rodetjats en aquesta peregrinació que mos hem empenat, seguint tradicions antigues, à dirli vida; y que no es més que un ximple destèrro à n'el qual mos hi passam uns quants anys de infortunis hermozeats per sa bella floreta de sa felicitat somiada que desde enfòra mos brinda à que la cerquem, fojintnos sempre, y que nòltros ignorants volem colí. Més abans de qu'arribi s' hora de sa somiada ditxa, pegam travalada, y la Mòrt, aqueixa companera que sense sèbre es perque detestám, alsa sa faus homicida, mos fer y mos torna à sa terra d'hont haviam sortit amb so còr plè d' ilusions y farts de desenganys.

Però siguem curts, tiremmos de bot y boley à parlá de ses sògres, pues aquest es s' objecte d' aquest articlet y no es de disculí sobre es mistèris del mon, d' els quals no 'n treuriam més que confusió, pues axí sol succelí à n' es més inteligents que tractan de disculí amb que consisteix s' humanitat.

Alguns de vòltros, amichs lectors, quant heu lletgit es comensament d' aquest article haureu esclamat: ¡Ja 'u ets ignorant! ¡si no n' has tengudes may de sògres, com pòts sèbre si son hònes ó dolentes?

A n' es qui tal digan los vatx à explicá es mèdis de que 'm som valgut per conexerles sense tení necessitat de carregar-me un viatge tan pesat.

Desde es méus primés anys axí com es naturalistes se dedican à estudiá es caracte, sa vida y costums d' ets animals, jò, seguint una retgla consemblant, me som dedicat à estudiá ses sògres, que mirades baix d' es punt de vista rutinari no son més qu' una variació d' animals

amb coua, salvo s' ànima racional que Deu los doná perqu' es diferenciassen des demés, y algunes escepcions notables.

Ses sògres d' avuy en dia, ja no son aquelles conseyeres véyes educades à s' escola de sa moral, que quant morian eran plorades de tothom; passant d' aquest mon à s' altre amb so còr y sa conciença nètas com un crestay, sense havè tacat may es séus morros amb sa mentida, es à di, sense havè desjectat es gènre y murmurat d' es vehins com solen fé algunes que per desgracia de s' humanitat, de sa civilizació, y de sa moral, trapitjan sa terra des nòstro planeta espargides aquí y allà com una bandada de vívores verinoses pròntes à doná metzines à n' es més hòn subgecte del mon que s' acòsti en torn séu.

Avuy en dia ha desaparecut sa gent antiga.

A n' aquest sigle de ciències y d' ilustració, la major part de ses sògres son d' una altra casta.

Educades à s' escola de sa batxilleria, surtan batxilleres de tres classes, que son:

Batxilleres de primera classe, ó batxilleres majós.

Batxilleres de segona classe, de calseta ó portalet.

Y batxilleres de tercera classe ó batxilleres de camp.

A sa primera classe ó à ses batxilleres majós, perteneixen ses señores de qui fa fé, es es di, ses qui duen manta amb vel.

Aquestes murmuran des germá prohisme à dins ca-séua, y sinó escoltau aquest petit ecsemple que podria servi de pèu p' es comensament d' una novèla històrica, perque té més d' històrich que de ideal.

—¿Has vist el señó Miquèl? (deya sa señora M. à Dona Jaumeta S.) ¡Jesus, quin capell! fins en so durló es coneix qu' es pagès.

—¡Vaja un bèsòl! (afagia Dona Jaumeta,) s' ha empenat à volè pareixe *pinxo*, y com més và més bagòt pareix.

—Mirse, Jaumeta; ducs fives tench y consentiria en qu' es quedassen fadrines si s' havian de casá amb éll.

—¡Vaja un tipo! Si l' ha reparat, s' altre dia, es derré pich que vengué, duya es capell nòu y es jach véy; ben pentinat y camia bruta..... Bé; jò crech que no 'n té altre.

—Vaja un *pobí!*; y me diga, Dona M., ¿de que fa aquest *Tenorio* de fitxes?

—De malfané.

—¿Y son pare?

—Es empleat.

—¿Que té hazienda?

—Dèu à sa ténda.

—¿Vòl dí no es rich?

—Ni heu serà may.

—¿Y que no estudiava per pilòt.

—Heu va deixá ja fa temps, y ara cada dia fá uns contes nòus..... S' altre dia volia essè lo qu' es son pare; després va variá de cantel y digué que volia un altre empleo.

—Jò crech que té hò, y l' emplearán.

—No heu crega; ¡qu' ha de tení ningú el pòt veure ni 'l pòt sofrí; sòls no sap posá es séu nòm, y un mal lletgí del tot. Es un tronera, un malfané. Vaja, em crega no 'l puch sofrí.

(Dilinch... Dilinch).

—Calli,... ¿que tócan? ¿Qui dèu vení, Catalinet?... Corre à obrí.

Entra sa criada y diu qu' es Don Miquèl.

—Digalí que passi.

Entra Don Miquèl, saluda cortesment; Dona M. s' axéca, li dona sa má, li pregunta per sa familia y el fá sèure à una butaca.

Dona Jaumeta, se despedeix de Don Miquèl, besa à Dona M. y s' en va.

II.

Sa sògra (en pensaments) amb molta dulsura diu à Don Miquèl:

—¿Que tal? ¿que tal, Don Miquèl? ¿com ha campat aquests dies? ¿com es que no 's deixa veure per aquí?

—Som passat un parey de dies à fóra amb uns quants coneguts.

—¿Coneguts ó conegudes? Vaja, vaja, ja 'm pens jò que vòstè estima més está à una altre part que no vení à veurer-mos à nòltros.

—No señora, molt al contrari, quant

estich amb vostes me consider més felis que may.

—Gracies p' es *galanteo*. Y me diga: ¿Seria capás de provarme 'lo qu' ha dit?

—Sí, señora; jò sempre estich dispòst á prová ses paraules que gast.

—Y si jò, abusant de sa confiansa qu' es caracte de vostè m' inspira, li ecsgia una còsa.

—Ley concediria molt gustós y tendria una gran satisfacció en s' otorgarlí lo que m' demanás.

—Y si lo que li demanás fos un poch difícil de cumplí per part de vostè.

—M' esforsaria lo possible per complaurerla.

—¿Y si li ecsgia que no tornás à veure à Dona Jaumeta?

—Si me digués en que se funda y jò vèya que tenia rahó, no hey tornaria.

—Vèu còm ja varia de cantet.

—Dispens, jò no variy may de lo que dich.

—Mirse; jò ley diria en que me fund, però còm sé que vostè té es gènit tan curt, estich segura que s' incomodaria, y jò li vuy evità un disgust; y à més d' axò, que no mòga un escándol.

—Però, señora, ¿de qu' es tracta?

—¡Ay, Don Miquèl! si jò ley deya: pero nó, no seré jò sa que ley diga, perque veitx lo que succehiria, y li vuy evità un enfado: ¿Si jò li deya lo qu' ha dit de vostè!

—Però, señora, ¿qu' es axò qu' ha dit de mí aquesta desvergonida?

—¡Ay, Don Miquèl! Si no més fos estat ella, y si jò li deya lo qu' ha dit sa séua fiya, si qu' heu estrañaria més. Jò, francament, Don Miquèl; sa mare, sí; però sa fiya, no l' haguera considerada may tan xarradora.

—Però, señora; me diga qu' han dit, m' ho diga per favó, que jò li assegure que los faré sèbre qui som jò. M' ho diga.

—No señó.

—M' ho diga; ley deman per favó; en nòm de lo que més estima en aquest mon, en nòm de s' amistat franca que mos uneix.

—No pòt sé, no ley puch di; perque veitx que vostè los mouria un escándol, me destaparia, sabria que jò heu he dit y no vuy que n' pugan taxá de xarradora còm à elles.

—Per favó, Dona M.; no n' fassá sofrí més; em diga qu' han dit, no més vuy sèbre de que son estat capasses aquestes vayveres, y li promet que no la destapará ni hey tornaré pús. ¡Ley jur!

—¿Me promet que no m' destapará?

—Ley jur, li he dit.

—Ydò, ha de sèbre qu' avuy dematí son venguds mare y fiya, no sé còm es estat que sa conversació ha recayguda demunt vostè, han comensat à dí qu' era un calavera, que totes ses atlòtes s' en reyan, que ningú el volia, qu' havia deixat sa carrera per vago, y per acabá prest ha afegit sa jove: «Mirse, Dona M.; consentiria à quedarme per tia si m' ha-

via de casá amb ell;» y moltes còses més qu' ara no n' vénen à sa memòria; fins à tal punt, qu' han arribat à dí que desde que l' conexian à fondo los feya més nòsa que compañía.

—¡Ah, grandíssimes noningunes! (esclamá Don Miquèl,) ¿y es estat aquesta batxillera de jove sa qui ha dit tot axò?

—Sí, señó; sa jove més que sa vèya; hé, totes dues hey posavan dita; fins à n' es punt de que tan cansada estava de sentirles qu' he dit que tenia que sortí de visita à fi de que s' en anássen.

—Mirse: jò li assegure que s' en apenedirán, en particulá aquesta jove trpassera. Me dispens lo que dich, perque pareix mentida qu' una atlòta tan jove y tan ben educada duga demunt es séu front espayós pintada sa castedat y à baix de sa clòsca hey tenga sa batxilleria tan desarrollada. Ja han acabat de veurem més, ni blanch ni negre, perque à mí no més m' en fan una.

—Mirse, Don Miquèl, no s' crega que jò ley haja dit perque no hey vaja. Jò crech que vostè pòt comprendre que no hey tENCH interés ningun, y que si ley he dit es estat únicament p' es séu govèrn y al mateix temps perque sabés qui son elles.

—Gracies, Dona M., jò ley agrahiré etèrnament de que m' haja advertit, y d' aquest mòdo evitaré es qu' es rigan de jò de sa manera que s' en han rigut fins ara. Y ara, Dona M., si m' ho permet me retiraré perque m' espera un amich à casa y vuy essé puntual.

Dona M. s' axéca, li torna doná maneta y Don Miquèl saluda y s' en vá.

III.

A n' es poch moments d' haverse 'n anat Don Miquèl, entra Dona Tereseta fiya majó de Dona M.

—¿Que tal? ¿que tal, Tereseta? ¿L' has vist de quin mòdo ell mateix es caygut dins es pou des méus engaños?

—¡Ay, mamay! ¿y está segura qu' amb lo que li ha dit ja no hey tornarà à visitarles?

—Sí, fiyeta méua, pòts descansá amb tranquilidat que no hey tornarà perque en cas de qu' hey tornás, veuria que Dona Jaumeta el mira amb indiferència, perqu' estich segura qu' amb lo molt que ley som desjeclat no s' possible que el tracti de sa mateixa manera que l' tractava abans, y amb un poch d' indiferència qu' ell en anarhí conegués, no hey tornaria perque creuria qu' es vèra s' emblanquinada que li he dada.

—¿Y no haguera anat milló, que jò li hagués dit qu' estava gelosa?

—No, fiyeta méua, perque d' aquest mòdo haguera conegut que tú l' estimaves y hauria estat molt més mal de ferlò deixá; lo qu' amb so fil amb que l' som embolicat estich segura que no s' en desembolicará.

—Però, mamay, y si ell torna à ca-

séua y descubreix ses mentides que vostè li ha dites y ses qu' ha dit à Dona Jaumeta, veurá que vostè es una embustera, y seria capás de picarsè y no torná vení; y si tal succehia, si ell fos capás d' olvidarme; ¡mamayeta méua! jò no podria resistí y me moriria. Sí; me moriria, perqu' avuy qu' he estada amagada darrera sa cortina es temps que vostè embusteretjava, me parexia mentida que pogués agontá més temps; y si no fos estat per ferla quedá malament, haguera sortida per conversá amb ell.

—Ydò, mira, Tereseta; may t' atrevesques à declararhlí amb claredat lo que sents, perque desgraciada de tú si ell arribás à sèbre que l' estimes tant, y que sofreixes quant no l' vèus. En sabrerhó ell, se riuria de tú, còm solen fé molts de fadrins d' avuy en dia. Perque has de sèbre, Tereseta méua, que s' homo es un ser insaciable que no s' cansa may de demaná pròves una darrera s' altre, y quant las té, quant ha arribat à cobí sa floreta de sa ditxa qu' havia somiada; es torna més egoista, més absolut, fins à n' es punt que mos subjècta de tal manera, que mos fá esclaves des séus capritxos. No t' recòrdes, Tereseta, d' aquella pregunta que publicá *En Duley* à L' IGNORANCIA, que deya: «¿Que es lo que deu havè de fé una dòna quant vòl qu' un homo l' encalsi?» Y à n' es número que seguia deya sa solució: «Fugí correns.» Heu has entès, Tereseta; fugí correns, deya, y aquest es es mèdi milló per pescá un *pollo* còm Don Miquèl. Fugí en essé s' hora; demostrarhlí un gènit incomprendible, es es dí, un coret alegre y ignorant còm es d' un aucellet, y un caracte dols y melancòlich à n' es mateix temps. D' aquesta manera, suspirant y fingint alguna qu' altre vegada, s' alcansa un bòn partit. Ara, Tereseta méua, que ja t' he donat una mica de lliadó d' aquesta tragèdia qu' es diu amor, vés à n' es tocadó à compondrèntè un poch es cabeys, y posa t' també un poch de vinagre de ròses; d' aquell que jò me pòs, perqu' es molt segú qu' axí còm no t' ha vista avuy, torni es decapvespre per veure t'. Vaja; fé via; (besantla à n' es front,) avuy et tròp més guapa que may; arretglet prest y quant t' hajas posat *polvos* y vinagre de ròses, pareixerás molt més hermosa, serás còm un xerafinet. Des vinagre de ròses posatèn un poch p' es morros y quant ell vendrá se desfará en galanteos diguent: «*Son tus labios de coral*» y te trobará encantadora.

Sa fiya besa sa mare y l' abraça; presentantli es front, perqu' ella hey estampi una besada, y fél axò se retira à n' es tocadó.

IV.

Aquí acaba sa tragèdia de ses batxilleres majós ó de ses sògres de manta amb vèl. Ara que vos heu fèl carrech de lo que son capasses, únicament amb pò-

ques paraules, seguint sa costum des novelistes, me falta explicarvos es desenlås d'aquesta escena dramática que té més part d'històrica que d'idealitat.

Dona M., que durant es curs d'aquest article ha figurat còm herolhina y es es personatge que més hem nombrat per pintá ses sògres tal qual son; estant co-sint amb sa màquina de *Singer*, devòra es balcó, li pegá un mal ayre que la me deixá amb sa boca tórta, que més bé que sògra, perexia una d'aquestes véyes fantástiques que surtan à representá en ets escenaris.

Sa séua fiya, digna de milló sòrt per ses bònes qualidats que l'adornavan, la deixá Don Miquèl; y després d'havè perdut es temps y sa llavó esperant un partit un poch regulá, s'es casada amb un empleat que per augmentá es caramull de desgracies, es quedat cessant fa uns quants dies.

Dona Jaumeta, després de mil em-blavins, y de posá adornos à sa séua fiya, fentla aná de balls y de saraus, ha lograt casarla amb un carabinero andalús, que segons comentarís, les dever-teix à palos à totes dues; esclamant cada vegada que vénta sa véya:

—De esta manera se enderezan las suegras de mi tierra.

En quant à Don Miquèl s'es quedat fadrí algun tant desenganat del mon, amb un poch d'esperiença més de sa que tenia abans; y ara en parlarli de Dona M., esclama:

—Era lo més regulá, perque, de sògra y cá no hey ha que fiá.

Un altre dia quant fassa publicá ses sògres de segona classe, batxilleres de calseta ó portalet, vos promèt fer vos riure à betzef.

M. DULEY.

VERGOÑA Y DESCARO.

—¡Adios, Pere Antóni!

—¡Hola, Bartomeu!

—¿Còm te va la vida?

—Bé; gracias à Deu.

—Digués: ¿y sa téua

Camina escel·lent?

—Sí; lo qu'es per ara.....

—Ja n'estich content.

Y diguesmè: ¿Y encara

T'enquantres fadrí?

—Sí; ¿y tú còm te tròbes?

—També 'm tròb axí.

—¿Y que no festetges?

—¡Ah, fyet! ¡no m'en parls,

Perque en pensarhi

De vergoña m'als!

Y es de mí mateix

Que n'estich cremat.

—¿Còm?—Perque coratge

Sempre m'ha mancat.

Quant veitx una atlòta
A qui tenga amó,
Ma cara se pòsa
D'un altre coló.

Si tract d'arrambárme
A festetjarlé,
Es méus òssos cruixen;
Me manca s'alé.

Es pèus me tremolan
Còm un que se mòr;
Gròssos salts me donan
Ses ales des còr.

Sa boca s'axuga,
S'entèlan ets uys,
Y tench tots es pòros
De subó remuys.

Quant som à devòra
Que vuy envestí,
Ses cames me diuen:
«No anam per aquí.»

Ses oreyes siulan
Y se fa precís
No aturarmhi amb ella
Y passá de llís.

Som del tot un jove
Molt empagahidó:
En veure una atlòta
Ja mud de coló.

Es més gròs reparo
Que tench d'anarhi
Es, que devant ella
No sé que dirli.

—Ydò, jò al contrari,
Som just al revés:
Tú no tens descaro
Y jò en tench demés.

En veure una atlòta
Ja hey corr abordat,
Y es séu amor pronta
Li tench demanat.

Amb quatre mentides
Y embuys à volé,
Qualsevòl donzella
No sab que fersé.

Sos pares se tèmen
Que som políssó
Y prònta me donan
Passapòrt de nó.

Més tan pòca còsa
No 'm deixa aturat;
Jò convèrs amb ella
Un pòch d'amagat.

Y quant l'he posada
Alta de barret,
Ben enamorada
La deix en porret.

M' en veitx à un' altre
Y fas lo mateix.....
Y amb tantes mudanses
Gaudeisch y engreix.

Segons es méu conta
Ja n'he festetjat

Més d'una trentena
Sense está aturat.

Ara que comènsan
A coneixermè,
Totes me fan barres,
Morros à volé.

En Tresquelestotes
De nòm m'han posat;
Y jò pens depressa
Que no 'l m'han errat.

«Xò es es méu viure;
Tu ja 'u veus, Tomeu;
«Qui no té vergoña
Tot lo mon es séu.»

—
;Vamos, atlotetes,
Pensauhi molt bé
Quin d'aquests dos joves
Per casá convé!

Jò ja sé que vòltros
Molt més preferiu
Aquells gallets joves
Que fan es cap viu.

—Y qu' amb parauletés
De molta dolso
Y finura, eus mòstran
Cariño y amó.

No mirau cap mica
Si té bens ó mals
Ni en lo que vos diuen
Si es vé ó si es fals.

;Estau ben alèrta
A n'els qu' han rossat
Amb moltes atlòtes!
;Teniu feredat!

Y no vulgneu sèbre;
Aquests tals quins son;
Que solament cerean
Disfrutá del mon.

Heu de volé sempre
Entregá sa ma
A n'els vergoñosos
Que no fan xarrá.

Miráu als hòns sempre
Còm s'òr entelat
Qu' amaga sa séua
Bèna qualidat.

Més després que 'l fregen
Se torna brillant,
Y sempre es séu brillo
Se mòstra llampant.

Aquells calaveres
Son còm es llautó,
Que paréix gran còsa
Quant té lluentó.

Y molt lleitx se torna
Per pòch que 'l palpeu;
Sempre es tona nègre
Per més que freguèu.

—Per lo tant atlòtes
Qu'estau festetjant,
Per no caure en terra
Miráu sempre envant.

Aquests dos exemples
Que vos he donat,
Voldria aprenguesseu
Amb gran voluntat.

Que'n que jò me tenga
Per molt ignorant,
Vergonya y Descarò
Vaitx diferenciant.

FEROSTAS.

XEREMIADES.

A n'es qui no creyan amb so carril
de Mallorca los feym à sèbre qu' es tren
qu' arribá despuys ahí dematí, arribá à
dú trenta quatre carruatges, entre va-
gons, cotxos y demés.

¡Y n' hi ha qu' encara el miran còm
una jugueta!

*
**

¿Quantes travalades han fêtes pegá
aquelles dues portetes qu' hey ha ubèr-
tes demunt es pís de ses nòves vòltes de
sa Plassa nòva?

Voldriam sobrehró per cèrt perque
hem ubèrt sobre aquest punt un conta
corrent à s' Ajuntament de Palma.

*
**

Pe sa Pobla fa quinze dies que ver-
man, y uns quants que ja han tastat es
vi novell.

Es qui hajan mesté verdet per pintá
persianes hey pòden aná à comprarnhi.

*
**

Es camí de Felanitx à Manacò, aquell
en el qual hey va havè s' altre dia una
desgracia, está de lo més espeñat, apesá
de lo molt transitat qu' es avuy en dia.

¿No hey hauria una bòna persona que
tengués llástima d' ell?

EPIGRAMES.

—¿Viu aquí un tal Don Ramon
Que fa pòch temps que morí?

—No señó; vaitx sentí à dí

Que s' en aná al altre mon.

—¿Qu' es molt lluy?—Jò no 'u sé.

—¿Còm el podría trobá?

—Tirantse vostè à la ma.

—Moltes gracias.—No hey ha de qué.

Per fogí de fam y feyna
Es qui jau aquí es casá;
Y amb una dòna topá
Que mirau si era mal eyna
Que molt prest l' endiuemjá.

Tenia tan males mañes
Y tants mals mòdos d' obrá,
Que'l pòbre hòmo se cansá
De veure à ca-séua bañes
Y se deixá d' alená.

ELL.

COVERBOS.

Axò era un señó amb barba molt llar-
ga que tenia assegut demunt es séus
jonoys un ninet de cinch anys.

Es nin juguetetjant amb una capsa de
mistos li encengué sa barba.

—¿Qu' has fét? (deya sa mare al temps
que s' homo corria tot encès.)

—No s' axecava, y mos han cridats à
diná fa un quart.

Aquest nin no anava de contempla-
cions.

*
**

Hey ha comerciants tan místichs y
tan afectats de rapá altás à sa séua ma-
nera, que cada dematí quant s' axécan
preguntan à n' es séu dependent:

—¿Has posat farina à n' es sucre?

—Sí, señó.

—¿Y arena à n' es prebe?

—També.

—¿Y erbassana à n' es tè?

—¡Ja 's de rahó!

—Perfectament. Ara vestit y anirem
à missa à Sant Nicolauet.

*
**

Passava per un carré de Ciutat un
señó de moltes patilles y llarga levita, y
una criada qu' havia rebut carta des séu
pòble s' hi acostá, y li digué:

—¿Señó! ¿señó! ¿Me faria favó de lle-
girme aquesta carta?

—¿Y perque no, hermosa?

Es señó agafá sa carta, l' obrí, la mirá
atentament y se posá à plorá.

Sa criada vejent qu' es señó plorava
cregué qu' era alguna desgracia de fa-
mília y se posá à plorá també.

S' enamorát, qu' esperava per casarsè
sa llecència des séus pares, cregué que
ley negavan y es posá també à plorá.

—Però, señó, (preguntá à la fi sa cria-
da,) ¿qu' es lo que diu sa carta que veix
que vostè també plòra? ¿Escriuen que
monpare es mòrt?

—¿Que m' hi impòrta à mí ton pare
si 's mòrt! Plòr. perque un señó còm
jò..... y..... no sé lletgí.

CRIDES.

Don Jusèp Roig y Pizá, d' Alaró, deixá de rè-
bre p' es corrau es números 165 y 166.

Don Bartomeu Ramonell, de Binisalem, no
ha rebut tampòch p' es corrau es número 165.

Don Guillem Rebassa Pyre., de Seuva, també
deixá de rèbre es número 167.

Es qui tenen demanats números atrassats de
L' IGNORANCIA y es qui tenen encarregada s' en-
cuadernació des toms publicats, pòden passá
per s' Administració d' aquest setmanari, Cade-
na de Cort, núm. 11, à recohí ses séues co-
mandes.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—No 'u admtras, Siòn, si veus rês
de nòu.

SEMBLANSES.—1. En que té quèrra.

2. En que té arena.

3. En que té busques.

4. En que té cap.

TRIANGUL.....—Moner-Mona-Mon-Mo-M.

XARADA.....—Ca-bre-ra.

PREGUNTES.....—1. Mesclat amb un altre.

2. Nòm.

3. Treguentla des calaix.

FUGA.....—Gota à gota, s' umpl sa bota.

ENDEVINAYA.....—Un mèlicotó.

GEROGLIFICH.

DOBLÈS

AMISTAT

UN ATREVR.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una poma à una baldufa?

2. ¿Y un asesino à n' es fum?

3. ¿Y un que hat à un òrga?

4. ¿Y un malalt à una garba?

UN PETISOURIS.

TRIANGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides
diagonalment y de través, digan: sa 1.ª fetxa
y sa 2.ª, un matrimoni d' objectes d' una casa; sa
3.ª, lo que té es Mòll; sa 4.ª, no té significat; sa
5.ª, es cant des grí, y sa 6.ª, una letra.

ESEMÉ.

XARADA.

Ma primera y ma tercera

Fan sa bòna calidat

Que tenia sa lleona

Qu' es bareyá l' aiy passat.

Sa segona tota sola

Es un signe musical;

Y el tot ciutat española

Molt fanera è industrial.

OMRELLUG ACOR.

PREGUNTES.

1. ¿Quantes còses ha menesté una dòna per ca-
sarse y viure bé en s' hòmo?

2. ¿Qui es més sabí es qui creu havè trobat sa
sabiduria ò es qui la cerca?

3. ¿Qui ocupa millò lloch en la sociedad un supe-
riò eurt de gambals ò un inferiò instruhit?

4. ¿Qual es es desitx que predomina à una per-
sona gelosa?

UN RONDAYÉ.

ENDEVINAYA.

Quant teneh pols ningú me cerca

Perque llavò mòrt estich,

Quant no teneh pols tots m' alaban

Perque som hermós y viu.

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som olus.)